

DA VEDERE

CARO DIARIO

Driedelig dagboek van een rusteloze veertiger op inspectietocht door Italië

In het eerste hoofdstuk rijdt Nanni Moretti op zijn Vespa door de buitenwijken van Rome. Hij geniet van de mooie huizen, volksbuurten en gevels. Omdat hij ook houdt van interieurs belt hij aan aan een riant huis met de smoes dat hij op zoek is naar een locatie voor zijn film over een trotskistische bakker. In een dakappartement wil hij graag wonen, maar de prijzen zijn te hoog. Naast zijn liefde voor architectuur wou hij na het zien van de dansfilm *Flashdance* ook goed kunnen dansen. Zijn scootertrip eindigt in Ostia, de badplaats waar Pasolini werd vermoord.

In hoofdstuk twee komen de Eolische eilanden aan bod. De boot meert aan in Lipari waar zijn vriend Gerardo zich elf jaar geleden terugtrok om zich te verdiepen in *Ulysses* van James Joyce. Moretti zoekt een rustige plek om te kunnen schrijven aan een filmscenario maar drukke kinderen, toeristen en een reisgenoot verslaafd aan tv, doen hem op de vlucht slaan. In Salina, waar blijkbaar iedereen maar één kind heeft, is telefoneren moeilijk omdat het steeds kinderen zijn die de hoorn afnemen en de beller van reплиek dienen. Van Salina trekken ze naar Stromboli, waar het feest van de wansmaak aan de gang is en een trip naar de hypnotiserende vulkaan niet uitblijft.

In hoofdstuk 3 zijn de dokters en kwakzalvers de hoofdpersonages. In zijn dagboek houdt Moretti alle voorschriften bij en de data van zijn doktersbezoeken. Hij ondergaat zijn laatste chemotherapie, de behandeling voor een tumor, en besluit deze te filmen. Jeuk aan benen en armen maken hem het leven zeer moeilijk. Een zoektocht naar een dokter die hem kan helpen vangt aan. De ene dokter beweert dat de jeuk wellicht van allergische oorsprong is en misschien te wijten aan stress. Medicatie wordt voorgeschreven... en nog andere... van de dienst dermatologie naar de dienst allergologie. De jeuk blijft aanhouden maar dankzij een aanbeveling krijgt hij toch een afspraak met de 'prins der dermatologen'. Deze schrijft hem vier geneesmiddelen voor, raadt hem aan elke dag zijn haar te wassen met drie verschillende shampoos, lange katoenen kousen en lange mouwen te dragen zelfs als het warm weer is. Een andere dermatoloog

beweert dat de jeuk van psychologische aard is, terwijl een voetreflexologe hem aanraadt zich te baden in zachte tarwebloem. Als slapeloosheid optreedt zoekt hij hulp in de Chinese geneeskunde. Tevergeefs. Ten slotte wijst een scanner uit dat hij een longsarcoom heeft dat te behandelen is. De radioloog slaat echter de bal mis. Tijdens de operatie, waarbij zijn vriend een dokter, aanwezig is, blijkt het om een Hodgkinlymfoom te gaan.

In *Caro Diario*, re-release uit 1993, beweert de Italiaanse cineast Moretti (bekend van o.a. de Gouden Palmfilm *La Stanza del figlio* en *Caos Calmo, Mia madre*) dat dokters praten maar niet kunnen luisteren. Dat hij medicijnen een jaar lang innam voor niks en - zoals aanbevolen - telkens voor het ontbijt een glas water dronk. Het is vooral het derde hoofdstuk waarin Moretti verslag uitbrengt van zijn reis langs dokters en kwakzalvers die het sterkst is. Nogmaals bewijst hij uitvinder te zijn van een genre dat in zijn thuisland en daarbuiten, zowel door het publiek als door critici, zeer gewaardeerd wordt: de satirische komedie met een politieke boodschap.

Linda Crivits